

Thai HealthBaby
ไทย เฮลท์เบบี้

Stem Cell

Special Case เดือนนี้เป็นเรื่องราวการยื้อแย่งชีวิตลูกชายคนแรกของครอบครัววัย 1 ปี จากโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว ด้วยความรักและการต่อสู้ทุกวิถีทางของพ่อและแม่ วันนี้ลูกชายวัย 3 ปี ของพวกเขารอดชีวิตจากโรคร้ายนี้ได้ ที่ไม่ใช่ปาฏิหาริย์จากในหนังสือโฆษณา แต่เป็นเรื่องจริงของเด็กชายจากไทชุง(Taichung) เมืองหนึ่งทางตอนกลางของประเทศไต้หวันค่ะ

รุ่งงาม
หลังพายุร้าย

“

ในช่วงที่เราอยู่ระหว่างรอผลการตรวจชิ้นเนื้ออย่างใจจดใจจ่อ เป็นช่วงเวลาที่เรารู้สึกทรมานมาก ยิ่งเห็นลูกมีอาการที่แยลง มีไข้ และเจ็บปวดจากเนื้องอก คุณหมอบอกเราภายหลังว่าแรงดันที่กดทับภายในช่องโพรงจมูกและเบ้าตา ทำให้น้องเซบิ๊บและทรมาน บางวันพาออกไปเล่นสนามเด็กเล่นข้างบ้าน ผนังชิงช้าและโอบกอดลูกก็อดคิดไม่ได้ว่า นี่อาจเป็นช่วงวินาทีสุดท้ายที่เราจะได้โอบกอดลูก ความรู้สึกเหมือนกำลังจะสูญเสียลูกไป แต่แต่ละวันผ่านไปอย่างช้าๆ ทุกครั้งที่เห็นลูกร้องไห้เพราะความเจ็บ แต่ลูกไม่สามารถบอกเราได้ เพราะพูดยังไม่เป็นภาษาสักเท่าไร หัวอกพ่อแม่เหมือนแทบขาดใจ

”

ครอบครัวเรามีลูก 3 คน คนแรกเป็นผู้หญิง อายุ 5 ปี คนที่สองเป็นลูกชาย อายุ 3 ปี และมีลูกชายคนเล็กอีกคน อายุ 1 ปีกว่า เรื่องราวการต่อสู้โรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวของครอบครัวเราเกิดขึ้นกับลูกชายคนกลางที่ทุกคนในบ้านเรียกว่า ‘น้องเซบิ๊บ’ เขาเป็นเด็กที่ร่าเริง เลี้ยงง่าย และซุกซนตามประสาเด็ก โดยไม่รู้ว่าโรคร้ายกำลังลักลั่นชีวิตสมาชิกคนนี้แม่แต่น้อย...

มกราคม 2550 สัญญาณอันตรายเริ่มปรากฏ

น้องเซบิ๊บมีอาการระคายเคืองตา ตาบวม มีรอยปื้นใต้ตาและบนคิ้วตรงหน้าผาก ผมเลยพาลูกชายไปตรวจที่คลินิกจักษุแพทย์ แต่จักษุแพทย์บอกว่าไม่น่าจะใช่อาการที่เกี่ยวข้องกับโรคทางตา ควรพาไปหาคุณหมอที่เชี่ยวชาญด้านเด็กโดยเฉพาะ ตอนนั้นยังไม่ได้คิดว่ารอยปื้นใต้ตาจะเป็นสัญญาณของโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว แต่ก็เริ่มรู้สึกแล้วว่าแปลกๆ และกังวลกลัวว่าลูกเป็นอะไร เลยรีบพาไปคลินิกกุมารแพทย์ แต่ก็ยังไม่มีความคืบหน้า จึงตัดสินใจพาไปตรวจที่ศูนย์การแพทย์ไทชุง (Taichung Medical Center) และที่นี่คุณหมอตระพบว่า ระหว่างเบ้าตากับโพรงจมูกของลูกมีก้อนเนื้องอก และมีต่อมน้ำเหลืองโตบริเวณหลังคอ สงสัยว่ามีความผิดปกติ แต่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นเนื้อร้ายหรือเปล่าคุณหมอจึงผ่าตัดเอาชิ้นเนื้อบางส่วนไปตรวจหาความผิดปกติเพื่อยืนยันผลอีกครั้งหนึ่ง

กุมภาพันธ์ 2550

คนจีนครอบครัวอื่นคงฉลองศักราชใหม่ของชาวจีนอย่างมีความสุข แต่ครอบครัวของเราอยู่ระหว่างรอผลการตรวจชิ้นเนื้ออย่างใจจดใจจ่อ เป็นช่วงเวลาที่เราคิดว่าทรมานมาก ยิ่งเห็นลูกมีอาการที่แยลง มีไข้ และเจ็บปวดจากเนื้องอก คุณหมอบอกเราภายหลังว่าแรงดันที่กดทับภายในช่องโพรงจมูกและเบ้าตา ทำให้น้องเซบิ๊บและทรมาน บางวันพาออกไปเล่นสนามเด็กเล่นข้างบ้าน ผนังชิงช้าและโอบกอดลูกก็อดคิดไม่ได้ว่า นี่อาจเป็นช่วงวินาทีสุดท้ายที่เราจะได้โอบกอดลูก ความรู้สึกเหมือนกำลังจะสูญเสียลูกไป แต่แต่ละวันผ่านไปอย่างช้าๆ ทุกครั้งที่เห็นลูกร้องไห้เพราะความเจ็บ แต่ลูกไม่สามารถบอกเราได้ เพราะพูดยังไม่เป็นภาษาสักเท่าไร หัวอกพ่อแม่เหมือนแทบขาดใจ

มีนาคม 2550 ผลตรวจชิ้นเนื้อคนทั้งครอบครัว

เป็นวันที่ผมกับภรรยาช็อกกับผลการตรวจชิ้นเนื้อของลูกชาย ไม่อยากเชื่อเลยว่า ลูกชายวัย 1 ปี 3 เดือนของเราจะเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวแบบเฉียบพลัน ชนิด AML (Acute Myelogenous Leukemia) ทั้งที่ครอบครัวของเราไม่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงเลยด้วยซ้ำ

เมื่อรู้ผลการวินิจฉัยโรคแน่นอนแล้ว เราจึงตัดสินใจรักษาน้องเซบิ๊บด้วยการรักษาทำเคมีบำบัดในวันที่ 9 มีนาคม 2550 และทำติดต่อกันอยู่ประมาณ 2-3 คอร์ส หลังจากทำเคมีแล้วอาการบวมลดลงบ้างแต่ยังไม่หายขาด ผมเลยเริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับการรักษาโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวเพิ่มเติมทางอินเทอร์เน็ตอยู่นาน 9 เดือน ถึงได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า โรคนี้สามารถรักษาด้วยการปลูกถ่ายสเต็มเซลล์จากไขกระดูกได้จึงตัดสินใจปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่ศูนย์การแพทย์ไทชุง คณะแพทย์ผู้ทำการรักษาให้กำลังใจและคำแนะนำว่า โอกาสรักษาหายด้วยวิธีนี้มีสูงทำให้ผมมีความหวังมากขึ้น

แต่หลังตัดสินใจผมกลับต้องพบอุปสรรคสำคัญคือ การหาสเต็มเซลล์ที่มีรหัสเม็ดเลือดขาวตรงกับน้องเซน ผ่านการติดต่อหาแหล่งที่จะบริจาคไขกระดูกเพื่อหาผู้บริจาคไขกระดูกก่อนนั้นไม่สามารถหาได้ ระหว่างนั้นเองผมก็ได้ข้อมูลการรักษาเพิ่มเติมอีกว่า การปลูกถ่ายสเต็มเซลล์เพื่อใช้ในการรักษาไม่จำเป็นต้องได้มาจากไขกระดูก แต่ยังมีกรปลูกถ่ายสเต็มเซลล์จากเลือดสายสะดืออีกทางหนึ่ง ผมจึงพยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับธนาคารสเต็มเซลล์จากสายสะดือว่ามีที่ไหนบ้าง และได้ข้อมูลมาว่าที่ได้หวั่นก็มีธนาคารสเต็มเซลล์ ผมจึงตัดสินใจเก็บสเต็มเซลล์จากเลือดสายสะดือของลูกคนที่ 3 เพื่อนำมาใช้ในการปลูกถ่ายให้แก่ น้องเซนที่เป็นพี่ชาย แต่โชคกลับไม่เข้าข้างครอบครัวเรา เพราะเมื่อเก็บสเต็มเซลล์จากสายสะดือของลูกคนที่ 3 ปรากฏว่ารหัสเม็ดเลือดขาวไม่สามารถจับคู่กันได้

ไฟแห่งความหวังลุกโชนอีกครั้ง

ความหวังในการรักษาน้องเซนดูริบหรือลงไปทุกที แต่ในความโชคร้ายก็ยังมีโชคดีตรงที่พธธนาคารสเต็มเซลล์ที่ผมเก็บสเต็มเซลล์ของลูกคนที่ 3 ทราบเรื่อง จึงช่วยหาสเต็มเซลล์ที่มีรหัสเม็ดเลือดขาวเข้ากันได้กับของน้องเซน จากสเต็มเซลล์ที่เก็บไว้ในพลับบลิคแบงก์ (Public Bank) หรือสเต็มเซลล์จากคุณพ่อคุณแม่ที่บริจาคให้สาธารณะกุศล ซึ่งถือว่าเป็นโชคดีของน้องเซนและครอบครัวเราที่มีสเต็มเซลล์อยู่ 1 ยูนิท ที่สามารถเข้ากันได้กับรหัสเม็ดเลือดขาวของน้องเซน

มะเร็งเม็ดเลือดขาวในเด็ก

รศ.นพ.อิศรางค์ นุชประยูร ผู้เชี่ยวชาญด้านโรคเลือดและมะเร็งเด็ก โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ อธิบายเรื่องมะเร็งเม็ดเลือดขาวในเด็กว่า มะเร็งเม็ดเลือดขาวในเด็กส่วนใหญ่จะเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวแบบเฉียบพลัน (Acute Leukemia) ซึ่งไม่มีสาเหตุการเกิดที่แน่นอนเหมือนมะเร็งที่เกิดขึ้นในผู้ใหญ่ และโอกาสที่เด็กจะเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวอยู่ที่ประมาณ 50 คน/เด็กล้านคน/ปี ซึ่งถือว่าเป็นตัวเลขที่น้อยมาก

มะเร็งเม็ดเลือดขาวแบบเฉียบพลันจะแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ Acute Lymphoblastic Leukemia-ALL ชนิดนี้เพียงใช้การรักษาด้วยเคมีบำบัด (คีโม) ก็ได้ผลการรักษาดีมาก และมีโอกาสหายขาดถึง 85% แต่แล้วก็ต้องใช้เวลาในการรักษานาน 3 ปี โดยอาจจะอยู่ในโรงพยาบาลแค่ช่วงแรก และช่วงปีแรกต้องเข้าออกโรงพยาบาลบ่อย ส่วนปีต่อไปก็สามารถกินยาที่บ้านได้

แต่ถ้าเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวแบบอีกชนิดหนึ่งที่เรียกว่า Acute Myelogenous Leukemia-AML ชนิดนี้รักษายากกว่าชนิดแรก และโอกาสที่จะรักษาหายขาดด้วยการให้คีโมมีเพียง 1 ใน 3 หรือประมาณ 30% คนที่ให้คีโมและหายแล้ว 2 ใน 3 อาจจะกลับมาเป็นอีกได้ และถ้ากลับมาเป็นใหม่ไม่มีโอกาสรักษาหายขาดด้วยคีโม เพราะการรักษาด้วยคีโมถ้าหายขาดก็จะสำเร็จในครั้งแรก แต่ถ้ารักษาด้วยการปลูกถ่ายไขกระดูก (สเต็มเซลล์) โอกาสหายขาดจะเยอะขึ้นประมาณ 60% แต่ก็จะมีอุปสรรคคือต้องหาคนที่มีผลเลือดเข้ากันได้ จึงจะสามารถรักษาด้วยการปลูกถ่ายไขกระดูกหรือสเต็มเซลล์ได้

“

รู้สึกท้อที่ลูกต้องมาป่วยเฉียดตาย ช่วงแรกที่เรารู้เราแทบจะกินไม่ได้ นอนไม่หลับ ยอมรับว่าตอนแรกกำลังใจของเราเหลือน้อยมาก แต่พอได้หาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการรักษาและปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ผมและภรรยาเริ่มมีความหวังมากขึ้น เราท้อครับแต่เราไม่เคยถอย อยากรู้เสียก็จะช่วยชีวิตลูกให้ถึงที่สุดเท่าที่จะทำได้

”

18 ธันวาคม 2550 ทางเลือกใหม่กับความคาดหวัง

น้องเซนได้เข้ารับการปลูกถ่ายสเต็มเซลล์จากสายสะดือ ระหว่างที่ปลูกถ่ายสเต็มเซลล์เรียบร้อยแล้ว เขายังต้องเข้าไปอยู่ในห้องปลอดเชื้อคนเดียวเพื่อรอผลการรักษา ซึ่งห้องนั้นต้องรักษาความสะอาดมาก ๆ เราต้องใช้วิธีพูดคุยกันผ่านโทรศัพท์แต่โชคดีที่น้องเซนเป็นเด็กเลี้ยงง่าย และเราก็ให้กำลังใจอยู่ใกล้ตลอดเวลาทำให้น้องเซนได้รับความอบอุ่นและไม่รู้สึกท้อถอย อีกทั้งทีมแพทย์และพยาบาลที่ศูนย์การแพทย์ไทซุงก็ให้ความเป็นกันเองกับน้องเซน ทำให้น้องเซนไม่ได้รู้สึกอึดอัดแต่ก็มีร้องไห้ขอแม่มากบ้างตามประสาเด็ก

มกราคม 2551

1 เดือนหลังจากการปลูกถ่ายสเต็มเซลล์ แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโลหิตวิทยาได้ติดตามผลการปลูกถ่ายและพบว่า เซลล์ที่ปลูกถ่ายในตัวของน้องเซนสามารถเพิ่มจำนวนได้ดี และมีปริมาณใกล้เคียงกับคนปกติทั่วไปและแทบไม่มีผลข้างเคียงอะไร น้องเซนเองก็สามารถฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็วและดูกระปรี้กระเปร่า ร่าเริง แจ่มใส เหมือนมีชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่งนับว่าครอบครัวของเรายังโชคดีอยู่มากที่ไม่ต้องสูญเสียลูกชายของเราไป

สร้างกำลังใจด้วย ‘อ้อมกอด’

เวลาที่ต้องไปหาคุณหมอบ่อยๆ น้องเซนคงไม่เข้าใจว่าทำไมต้องไปไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร รู้แต่ว่า เจ็บ ทรมาน ก็ร้องไห้ และมือแกงเหมือนกัน แต่เราก็พยายามหลอกล่อและอธิบายให้ลูกฟัง ซึ่งมันไม่ค่อยได้ผลเท่าไหร่นัก เพราะตอนนั้นเขายังพูดไม่เป็นภาษาทำให้การสื่อสารผ่านคำพูดทำได้ยาก การโอบกอดจึงเป็นสิ่งที่เราทำได้ที่ดีที่สุด ผมและภรรยาจะแสดงออกผ่านทางสัมผัส กอด และหอมแก้มเพื่อให้เขาเข้าใจในสิ่งที่เรากำลังทำให้เขา

ส่วนพี่สาวและน้องชายก็คงไม่รู้จะไร่มากนัก ได้แต่สงสัยว่าน้องเซนร้องไห้และเป็นไข้ไม่สบายบ่อย เราสองคนต้องเสียสละเวลาส่วนตัวมากเป็นพิเศษ เพื่อที่จะดูแลลูกทุกคนให้ทั่วถึง โดยต้องแบ่งหน้าที่กัน โชคดีว่าคุณแม่เป็นแม่บ้านจึงให้เวลากับลูกสามคนได้อย่างเต็มที่ ส่วนผมทำงานในบริษัทประกันวินาศภัยแห่งหนึ่ง หลังเลิกงานก็จะแบ่งเบารภาระคุณแม่ซึ่งต้องให้นมน้องคนสุดท้าย ด้วยการมาลัดเปลี่ยนดูแลน้องเซนมากเป็นพิเศษ ส่วนพี่สาวคนโตเขาเริ่มโตพูดคุยพอรู้เรื่องก็ไม่น่าห่วงอะไรมาก แต่เราก็จะบอกให้เขาว่าน้องไม่สบายเวลาเล่นกับน้อง เล่นเบาๆ เพราะน้องฟกช้ำง่าย และบางครั้งตอนพาน้องไปหาหมอก็พาเขาไปด้วย

บทเรียนที่มีค่าหลังการป่วยของลูก

ถามว่ารู้สึกท้อไหมที่ลูกต้องมาป่วยแบบเรียกว่าเฉียดตาย ช่วงแรกที่เรารู้เราแทบจะกินไม่ได้ นอนไม่หลับเลยครับ ยิ่งวันไหนที่ลูกมีไข้และร้องไห้แง เราแทบจะไม่ต้องทำอะไรกันเลย ยอมรับว่าตอนแรกกำลังใจของเราเหลือน้อยมาก แต่พอได้หาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการรักษาและปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ผมและภรรยาเริ่มมีความหวังมากขึ้น เราท้อครับแต่เราไม่เคยถอย อยากรู้เสียก็จะช่วยชีวิตลูกให้ถึงที่สุดเท่าที่จะทำได้

ชีวิตคนเราไม่มีอะไรแน่นอนครับ ครอบครัวเราไม่มีประวัติการเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาว และเด็กก็มีโอกาสเป็นโรคนี้น้อยมาก แต่โรคนี้อันตรายถึงขั้นเสียชีวิตกับน้องเซน เราไม่สามารถป้องกันไว้ได้ก่อนล่วงหน้า แต่สิ่งที่เราได้เรียนรู้ก็คือ เราโชคดีที่มีคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือตอนที่เราไม่มีใครโชคดีที่เราได้ทีมแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญคอยให้คำปรึกษาแนะนำ รวมถึงให้กำลังใจตลอดเวลา คุณพ่อคุณแม่ที่ลูกมีปัญหาด้านสุขภาพต้องตั้งสติให้ได้ และศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการรักษาโรคนั้นๆ เพิ่มเติมนะครับ และอย่าลืมที่จะให้กำลังใจตัวเองและคนในครอบครัวรวมถึงลูกอยู่ตลอดเวลา ความหวังเรายังไม่หมดหวังตราบดีที่ยังมีลมหายใจอยู่ เพราะลูกคือสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับชีวิตเรา

ขอบคุณทีมแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ขอขอบคุณทุกกำลังใจและที่สำคัญขอปิ่นน้องเซนที่อยู่เป็นกำลังใจให้พ่อกับแม่ต่อไปครับ

ขอขอบคุณข้อมูลจาก
MODERNMOM
Magazine
ฉบับ 157 เดือนพฤศจิกายน 2551